

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/49/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2611204320
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2611204320.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: E. E., rod. M., nar. X. H. XXXX, trvalo bytom K., ul. D. č. XXX/X, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária Kurucová, s.r.o., Hurbanova 486/2, 905 01 Senica, IČO: 362 71 268, proti žalovaným: 1/ C. M., rod. S., nar. XX. U. XXXX, trvalo bytom S. S. XX, zastúpená advokátom: JUDr. Miroslav Mečíř, J. Mudrocha 1356/27, 905 01 Senica, IČO: 17 718 635, 2/ Z. M., nar. X. U. XXXX, trvalo bytom S. S. XX, o zaplatenie 9.264 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Senica z 19. apríla 2017 č. k. 9C/55/2011-330, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd odvolacie konanie o odvolaní žalovaného 2/ zastavuje.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti veci samej potvrdzuje.
- III. V časti o náhrade trov konania, náhrade trov štátu a poplatkovej povinnosti ho ruší a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 5 028,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1 972,62 eur od 27.6.2013 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1 971,21 eur od 21.4.2015 do zaplatenia a vo výške 5,05% ročne zo sumy 1 088,17 eur od 30.12.2015 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšnej časti zaplatenia istiny a úroku z omeškania žalobu zamietol; III. žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 8,56 %; IV. žalobkyni a žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť nahradiť trovy štátu predstavujúce vyplatené znalečné, a to žalobkyňa v rozsahu 45,71% a každý zo žalovaných v rozsahu 27,14%; V. žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť pomernú časť súdneho poplatku zo žaloby vo výške 23,80 eur.

Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 517 ods. 1 a 2 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z. v znení účinnom do i po 31.1.2013.

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súde 29.4.2011 pôvodne voči trom žalovaným (1/ C. M., 2/ Z. M. a 3/ M. M.) domáhala zaplatenia sumy 7.200 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 7.200 eur od 28.4.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania, a to spoločne a nerozdielne. Žalobu odôvodnila tým, že je vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú. S. S., a to parc.č. 247/1 vo výmere 279 m² - zastavané plochy a nádvoria, parc.č. 247/2 vo výmere 433 m² - záhrada, parc.č. 251 vo výmere 374 m² - zastavané plochy a nádvoria a rodinného domu s. č. XX, postaveného na parc.č. 247/1, všetky zapísané v liste vlastníctva (ďalej aj „LV“) č. XX, všetko v

celosti, nehnuteľnosti nadobudla na základe darovacej zmluvy od brata R. M., ktorý mal v nehnuteľnosti zriadené doživotné právo bývania, nehnuteľnosť užívajú žalovaní bez toho, aby platili žalobkyni nájom, žalobkyňa má pritom s nehnuteľnosťou výdavky, platí daň a žalovaní sa vysťahovať nechcú. Žalobkyňa podala aj žalobu o vypratanie, pričom konanie v čase podania žaloby nebolo ukončené. Žalovaní užívajú nielen dom, ale aj záhradu a zastavané plochy. Žalobkyňa nemá do nehnuteľnosti prístup, žalovaní ju užívajú celú bez jej súhlasu. Žalobkyňa žiadala sumu 300 eur mesačne za dobu 2 roky späť, a to titulom bezdôvodného obohatenia. Požadovanú sumu určila odhadom. Keďže v prípade žalovaných sa jedná o príbuzných (matku a synov), požadovala zaviazať ich na zaplatenie sumy 7.200 eur spoločne a nerozdielne. Žalobkyňa mala záujem o mimosúdnu dohodu, avšak k tejto neprišlo.

V priebehu konania prišlo k späťvzatiu žaloby voči M. Dingovi (pôvodne žalovaný 3/), nakoľko tento sa z nehnuteľnosti odsťahoval. Konanie voči žalovanému 3/ bolo zastavené uznesením č. k. 9C 55/2011-303 zo dňa 3.10.2016.

V priebehu konania prišlo i ku zmene žaloby, nakoľko znaleckým posudkom bola vyčíslená trhovú výška nájomného, žalobkyňa zosúladiť výšku požadovanej sumy s výškou nájmu určenou znaleckým posudkom a zároveň rozšírila žalobu o obdobie po podaní žaloby, a to najskôr od 1.4.2012 do 31.10.2014 (podaním doručeným súdu dňa 31.10.2014), následne od 1.11.2014 do 7.12.2015 (podaním doručeným súdu dňa 8.12.2015). Súd uznesením č. k. 9C/55/2011-255 z 18.12.2015 pripustil zmenu žaloby a ďalej konal o petite žaloby, podľa ktorého žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 9.264 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 4.090 eur od 1.4.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 3.625 eur od 1.11.2014 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.549 eur od 8.12.2015 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobkyňa uviedla, že žalovaní sa o trhovej výške nájmu dozvedeli prevzatím znaleckého posudku, a teda od 1.4.2012 boli v omeškani.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci, podľa ktorého z LV č. XX pre okres Senica, obec S. S., k. ú. S. S. je zrejmé, že žalobkyňa je vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú. S. S., a to parc. č. 247/1 vo výmere 279 m² - zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. 247/2 vo výmere 433 m² - záhrada, parc. č. 251 vo výmere 374 m² - zastavaná plocha a nádvorie a rodinného domu s. č. XX, postaveného na parc. č. 247/1, a to v celosti (ďalej len „predmetné nehnuteľnosti“). Nadobúdacím titulom bola darovacia zmluva V-1770/06. Predžalobnou komunikáciou medzi stranami mal preukázané, že žalobkyňa od žalovaných požadovala zaplatenie sumy 7.200 eur listom zo 14.4.2011 s tým, že v opačnom prípade bude nútená podať žalobu na súd. Žalovaní odmietli požadovanú sumu zaplatiť jednak s odkazom na neukončené konanie ohľadom platnosti darovacej zmluvy, jednak s ohľadom na výšku požadovanej sumy, podľa žalovaných neúmernej vzhľadom k tomu, že obývajú 180 ročnú schátranú stavbu bez sociálneho vybavenia, teplej vody a kúrenia. Taktiež poukazovali na to, že nebola spísaná žiadna nájomná zmluva i na svoju zlú sociálnu situáciu. Znaleckým posudkom z 24.8.1975, predloženým žalovanými, mal súd preukázané, že v roku 1975 boli predmetné nehnuteľnosti ocenené na sumu 10.160 Kčs, znalec Štefan Laco, ktorý vypracoval tento znalecký posudok, v posudku uviedol, že dom bol postavený pred 125 rokmi, teda niekedy okolo roku 1850. Znaleckým posudkom č. 36/2012 z 31.3.2012 a doplnujúcimi vyjadreniami súdom ustanoveného znalca Ing. Patinku mal súd preukázané, že trhovú cenu nájmu za predmetné nehnuteľnosti je 1.403 eur ročne, t. j. 117 eur za mesiac, t. j. 4 eurá denne, čo je nájomné celkové, teda nájom za stavbu spolu s nájomom za pozemky. Z toho mesačné nájomné za stavbu predstavuje cca 29,60 eur a mesačné nájomné za pozemky 87,30 eur. Vek stavby znalec stanovil na základe potvrdenia obce, stavebnej konštrukcie a miestnym zistením a vychádzal z toho, že dom bol postavený v roku 1925. Technický stav domu je zhoršený, údržba zanedbaná a viac rokov nevykonávaná. Pripojeným rozhodnutím súdu prvej inštancie sp. zn. 10C/113/2011-457 z 22.4.2015 mal súd preukázané, že súd rozhodol na návrh žalobkyne o vyprataní predmetných nehnuteľností, a to tak, že žalovaní 1/ a 2/ a M. M. sú povinní vypratať predmetné nehnuteľnosti, a to žalovaná 1/ do 3 dní od zabezpečenia bytovej náhrady, ostatní žalovaní do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 18.1.2017, pôvodne pred rozhodnutím o mimoriadnym dovolaní bolo konanie vedené pod sp. zn. 7C/136/2006 (poznámka odvolacieho súdu - rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 28.11.2016 č. k. 23Co/243/2018-528 bol na základe odvolania žalovaných prvoinštančný rozsudok zmenený v časti výroku o vypratanie nehnuteľnosti v zabezpečení bytovej náhrady tak, že žalovaná 1/ je povinná nehnuteľnosť vypratať do 3 dní od zabezpečenia náhradného bytu, v časti vypratania nehnuteľnosti žalovanými 2/ a 3/ bol rozsudok potvrdený). Keďže žalovaná 1/ mala pôvodne právo bývania v predmetnom dome odvodené z titulu existencie jej manželského vzťahu s R. Dingom, pôvodným vlastníkom domu, toto jej právo rozvodom zaniklo. Jej bývalý manžel sa mohol následne domáhať vypratania domu, avšak pre taký prípad žalovanej 1/ patrila bytová náhrada a teda žalovaná 1/ nie je povinná sa z domu odsťahovať, kým

jej nie je zabezpečená bytová náhrada a na tom nič nemení fakt, že bývalý manžel žalovanej 1/ previedol vlastnícke právo k domu na ďalšiu osobu, teda žalobkyňu. Povinnosť zabezpečiť žalovanej 1/ bytovú náhradu má v súčasnosti žalobkyňa. Pripojenými spismi súdu prvej inštancie mal súd preukázané, že medzi stranami boli vedené viaceré konania, pod sp. zn. 6C 119/07 bolo vedené konanie na návrh žalovanej 1/ o určenie neplatnosti darovacej zmluvy, na základe ktorej nadobudla žalobkyňa vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, konanie bolo zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku, následne bol návrh o určenie neplatnosti darovacej zmluvy podaný znovu a rozsudkom sp. zn. 11C/119/2008 z 20.6.2012 bol návrh zamietnutý, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 14.4.2014. Pod sp. zn. 7C/113/2007 sa viedlo konanie o odporovateľnosti právneho úkonu na návrh žalovanej 1/, návrh bol zamietnutý rozsudkom z 3.2.2009, právoplatným dňa 24.3.2009. Žalobkyňa tvrdila, že žalovaní obývajú nehnuteľnosť patriacu jej, teda rodinný dom a pozemky pri dome bez toho, že by za bývanie platili, nehnuteľnosti jej daroval jej brat a zároveň bývalý manžel žalovanej 1/ v roku 2006 za to, že ho doopatrúje, dom nie je opravovaný, žalovaní jej neumožňujú prístup k nehnuteľnostiam. Žalovaná 1/ považovala pôvodne žiadanú sumu zodpovedajúcu 300 eur mesačne za sumu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, do nehnuteľnosti investovala peniaze jednak za trvania manželstva s bratom žalobkyne, jednak neskôr, menili sa okná, dvere, robila sa elektrina, menil sa poškodený vodomer, žalovaní platia za vodu, za elektrinu, len daň neplatia, výšku výdavkov neuviedla, uviedla, že je ochotná platiť symbolicky 1 euro mesačne, nemá financie, kupuje si lieky, dom je v strašnom stave, padá škridla, plot, brána, ak by žalovaní dom neudržiavali, dávno by spadol, žalobkyňu na potrebu opráv nikdy neupozorňovali. Žalovaná 1/ v dome nebyva bez právneho dôvodu, môže v ňom bývať, pokiaľ jej žalobkyňa nezabezpečí nové bývanie, čo doposiaľ neurobila. Nájomná zmluva so žalobkyňou uzavretá nie je. Pozemky vrátane záhrady neužívajú, len tam občas vykášajú kríky a burinu. V záhrade sa nesadí 5-6 rokov. Žalovaná 1/ uviedla, že ak by žalobkyňa mala záujem pozemky užívať, pustila by ju na pozemky. Pozemky žalovaná neužíva a tieto tvoria podstatnú časť výšky nájomného určeného znalcom, užívaný je len dom, pričom zastavaná plocha je 181,5 m². Ak aj žalovaná pozemky občas pokosí alebo vyrúbe náletové dreviny, nejde o užívanie, ale skôr o udržiavanie nehnuteľností žalobkyne. Ďalej namietala, že úrok z omeškania je žalovaný neoprávnené, nakoľko žalovaná 1/ nemá stanovenú povinnosť platiť nájomné a preto nie je v omeškaní s platením, žalobkyňa pôvodne žiadala sumu 7.200 eur, znalec určil výšku nájomného vo výške 117 eur mesačne, teda suma 4 392 eur bola žalovaná neoprávnené, vznesla námietku premičania za obdobie od 29.4.2011 do 30.10.2012 vo výške 2.106 eur. Žalovaný 2/ tvrdil, že dom je v zlom stave, primerané nájomné by bolo max. 20 eur mesačne, k domu patrí dvor a záhrada, ktorú neobrábajú 6 rokov, v roku 2009 chodil do školy, školu skončil v júni 2010. Uvedené potvrdil aj pôvodne žalovaný 3/, voči ktorému bolo konanie zastavené.

Z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci súd prvej inštancie vyvodil právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne len sčasti. Žalobkyňa požadovala zaplatenie sumy zodpovedajúcej trhovej hodnote nájmu za predmetné nehnuteľnosti, ktoré žalovaní užívajú bez toho, aby platili žalobkyňi ako vlastníčke akúkoľvek úhradu za užívanie. Žalobkyňa tvrdila, že žalovaní užívajú ako dom, tak i pozemky, a to zastavané plochy a nádvorie v celkovej výmere 653 m², ako aj záhradu vo výmere 433 m². Žalovaní nepopierali užívanie domu, ale popierali, že by užívali pozemky. Tvrdili, že záhradu neobrábajú, nesadia tu vyše 6 rokov. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že by žalovaní užívali aj záhradu, v tejto časti žaloby teda neunesla dôkazné bremeno, v dôsledku čoho nebolo možné priznať žalobkyňi sumu požadovanú za užívanie záhrady bez právneho titulu. Čo sa týka ostatných pozemkov - zastavaných plôch a nádvorí, už z označenia a samotnej povahy týchto pozemkov vyplýva, že ich užívanie priamo súvisí s užívaním samotnej stavby, v tomto prípade rodinného domu a keďže žalovaní rodinný dom preukázateľne užívajú, má súd za to, že v súvislosti s tým sú žalovanými užívané aj zastavané plochy a nádvorie. Žalovaná 1/ mala pôvodne právo bývania v predmetnom dome odvodené z titulu existencie jej manželského vzťahu s bratom žalobkyne, pôvodným vlastníkom domu, toto jej právo rozvodom zaniklo, i keď povinnosť vypratať nehnuteľnosť uložená jej právoplatným rozhodnutím tunajšieho súdu je viazaná na zabezpečenie bytovej náhrady zo strany žalobkyne, treba zdôrazniť, že aj keď žalovaná 1/ nemá povinnosť nehnuteľnosti vypratať až do zabezpečenia bytovej náhrady zo strany žalobkyne, to neznamená, že by mala do tej doby voči žalobkyňi právo na bezplatné poskytovanie bývania. Žalovaní 1/ a 2/ užívajú nehnuteľnosti bez právneho dôvodu a bezodplatne, uvedené bezodplatné užívanie nehnuteľností vykazuje znaky bezdôvodného obohatenia, i keď sa týmto užívaním nezvýšili aktíva žalovaných, je zároveň zrejmé, že prijímaním plnenia (užívaním nehnuteľností bez právneho dôvodu - bez dohody) sa ani nezvýšili ich pasíva. Pokiaľ by totiž uvedené plnenie prijímali na základe právneho dôvodu (teda dohody so žalobkyňou), ich majetkový stav by sa zmenšil, lebo za prijímané plnenie by jej poskytovali náhradu. Jedná sa teda o prípad bezdôvodného obohatenia, keď žalovaní 1/ a 2/ získali majetkový prospech bez právneho dôvodu. Výšku majetkového prospechu

žalovaných vyjadruje peňažná čiastka, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie nehnuteľností, pričom výška tejto sumy bola určená znalcom v znaleckom posudku (rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 252/2007 zo dňa 30.7.2008).

Súd prvej inštancie sa zaoberal tiež námietkou premlčania časti uplatneného nároku. Pôvodná žaloba bola spísaná dňa 28.4.2011, doručená súdu dňa 29.4.2011 a bolo ňou žiadané vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 7.200 eur za obdobie 2 roky späť, teda od 28.4.2009 do 28.4.2011. (žiadaná bola suma 300 eur mesačne; 300 eur x 24 mesiacov = 7 200 eur). Podaním doručeným súdu dňa 31.10.2014 bola žaloba upravená v tom smere, že za pôvodne žalované obdobie žalobkyňa požadovala nižšiu sumu v súlade so sumou určenou znaleckým posudkom, teda 117 eur mesačne a zároveň rozšírila žalobu aj za obdobie od 30.4.2011 do 31.10.2014. Spolu teda za obdobie od 29.4.2009 do 31.10.2014 požadovala sumu 7 715 eur. Právny zástupca žalovanej 1/ namietol premlčanie sumy požadovanej za obdobie od 29.4.2011 do 30.10.2012, z dôvodu nedodržania 2-ročnej premlčacej doby. Dňa 31.10.2014 bolo žiadané bezdôvodné obohatenie aj za obdobie od 29.4.2011 do 31.10.2014, pričom žalobkyňa o užívaní nehnuteľností bez právneho titulu vedela minimálne pri podávaní pôvodnej žaloby. Keďže právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, právo na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 29.4.2011 do 30.10.2012 bolo v čase rozšírenia žaloby už premlčané a súd na námietku premlčania zo strany právneho zástupcu žalovanej 1/ za uvedené obdobie prihladol. Suma zodpovedajúca tomuto obdobiu vyplýva z výpočtov uvedených nižšie. Ďalšia úprava petitu bola súdu doručená dňa 8.12.2015, pričom suma zodpovedajúca bezdôvodnému obohateniu vo výške 9.264 eur bola požadovaná za obdobie od 29.4.2009 do 7.12.2015. Suma, právo na vydanie ktorej bolo uplatnené až po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby (teda za obdobie od 29.4.2011 do 30.10.2012) a voči ktorej bola vznesená námietka premlčania, je 2.106 eur (18 mesiacov x 117 eur). Nakoľko námietka premlčania bola vznesená dôvodne, súd k tejto prihladal a v časti zaplatenia sumy 2.106 eur žalobu zamietol. Po odrátaní sumy 2.106 eur z celkovej žalovanej sumy zostáva 7.158 eur. Jedná sa o vydanie bezdôvodného obohatenia súvisiaceho s užívaním nehnuteľností za obdobie od 28.4.2009 do 28.4.2011 a za obdobie od 31.10.2012 do 7.12.2015. Keďže súd dospel k záveru, že za užívanie záhrady žalobkyni vydanie bezdôvodného obohatenia nepatrí, nakoľko nebolo preukázané, že by žalovaní 1/ a 2/ záhradu užívali, žaloba bola zamietnutá aj v časti sumy týkajúcej sa záhrady. K tejto sume súd dospel nasledovne: Mesačné nájomné predstavuje 117 eur, z toho nájomné za dom je 29,60 eur a za pozemky 87,30 eur. Pozemky majú celkovú výmeru 1.086 m², záhrada meria 433 m², z výmery pozemkov predstavuje teda 39,87 %. Mesačné nájomné čisto za záhradu by teda bolo 34,81 eur, čo z celkovej hodnoty nájomného predstavuje podiel vo veľkosti 29,75%. 29,75% zo sumy 7.158 eur (ktorá zostala po odrátaní premlčaného nároku) je 2.129,50 eur, pričom v časti zaplatenia tejto sumy bola žaloba v zmysle vyššie uvedeného taktiež zamietnutá. Súd teda žalobkyni priznal sumu 5.028,50 eur.

Priznal žalobkyni aj úrok z omeškania v požadovanej výške uplatnenej v súlade s príslušným právnym predpisom, avšak vždy až odo dňa nasledujúceho po dni, kedy sa žalovaní (resp. aspoň jeden z nich) preukázateľne dozvedeli o uplatnenom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a o jeho výške. Pri prvej sume teda odo dňa nasledujúceho po dni, keď bol znalecký posudok doručený žalovaným na vyjadrenie (26.6.2013), pri druhej sume odo dňa nasledujúceho po dni, kedy žalovaná 1/ nahliadala do spisu a teda mala možnosť oboznámiť sa s prvým rozšírením žaloby (20.4.2015) a pri tretej sume odo dňa nasledujúceho po dni, kedy bolo žalovaným zaslané uznesenie, ktorým súd pripustil zmenu žaloby (29.12.2015). Vo zvyšnej časti úroku z omeškania, teda za čas pred uvedenými dátumami, ako aj v časti úroku z omeškania uplatneného zo sumy, v časti zaplatenia ktorej bola žaloba zamietnutá, súd žalobu zamietol.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 2 a § 262 ods. 2 CSP, vecne dôvodil, že žalobkyňa požadovala zaplatenie sumy 9.264 eur a úspešná bola v časti zaplatenia sumy 5.028,50 eur, konštatoval, že pomer úspechu a neúspechu je 54,28% ku 45,71%, z čoho vyplýva, že čistý úspech žalobkyne predstavuje 8,56%, preto žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 8,56%.

V časti o náhrade trov štátu, spočívajúcej vo vyplatennom znalečnom za podaný znalecký posudok a doplnenie znaleckého posudku, ktoré nebolo kryté preddavkom svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 259 a § 262 ods. 2 CSP, vecne dôvodil, že uvedenú náhradu rozdelil medzi strany sporu pomerne k ich neúspechu vo veci, teda žalobkyňu zaviazal na náhradu trov štátu v rozsahu 45,71 % a každého zo žalovaných v rozsahu 27,14%. Keďže v rámci CSP náhrada trov štátu výslovne riešená nie je, postupoval analogicky (a zároveň v zmysle pokynov zákonodarcu v rámci dôvodovej správy) v súlade s § 259 CSP (s tým, že písomné uplatňovanie si trov zo strany súdu v rámci konania pred ním vedeného zjavne nie je potrebné).

V časti o poplatkovej povinnosti svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Z.z. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, v znení neskorších predpisov, vecne tým, že ako žalobkyňa tak i žalovaná 1/ boli od poplatku oslobodené a čistý úspech žalobkyne v konaní predstavuje 8,56%, preto uložil žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť na neho pripadajúcu pomernú časť súdneho poplatku zo žaloby v zmysle jej finálneho rozšírenia, t. j. vo výške 23,78 eur (SP z 9. 264 eur je 555,50 eur, z toho 1 pripadajúca na jedného z dvoch žalovaných je 277,75 eur, z toho 8,56% predstavuje zaokrúhlenú sumu 23,80 eur).

2. Proti tomuto rozsudku zjavne iba v jeho vyhovujúcej časti veci samej a v časti náhrady trov štátu vo vzťahu k žalovanej 1/ podala včas odvolanie žalovaná 1/ s návrhom na jeho zrušenie v napadnutej časti a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Bola názoru, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu (pozn. odvolacieho súdu - neuviedla, ktoré ustanovenie a ktorého právneho predpisu považuje za správne). Dôvodila, že žalobkyňa sa domáhala žalobou vydania bezdôvodného obohatenia, a to úhrady nájomného za užívanie domu a pozemkov, ktoré sú vedené na LV č. XX k.ú. S. S., žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno v tom, že nepreukázala tú skutočnosť, že by žalovaná užívala pozemky parc. č. 247/2 vo výmere 433 m² a parc. č. 251 o výmere 374 m², napriek tomu súd prvej inštancie priznal žalobkyni nájomné za parc. č. 251 o výmere 374 m², pričom žalovaná 1/ jednoznačne preukázala, že túto neužíva a preto nie je povinná vydať bezdôvodné obohatenie vo forme nájomného za túto parcelu. Mala za to, že žalovaná 1/ bola pri užívaní domu s. U. a parciel uvedených na LV č. XX dobromyseľná, tieto užívala v presvedčení, že je ich vlastníčkou, starala sa o ne, udržiavala ich v užívaniaschopnom stave a preto zastáva názor, že nie je v omeškani s platením nájomného, ktoré do dnešného dňa nebolo riadne vypočítané. Znalecký posudok stanovil nájomné tržné, ktoré bolo vypočítané v rozpore s vyhláškou 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku. Táto hovorí, že prenájom pozemku v bytovej oblasti je 5 - 7 % z hodnoty nehnuteľnosti. Návratnosť prenájmu je 15-40 rokov a nie 8,5 roka. Túto skutočnosť súd vo svojom rozhodnutí nezohľadnil.

3. Proti tomuto rozsudku iba v jeho vyhovujúcej časti veci samej, v časti náhrady trov štátu vo vzťahu k žalovanému 2/ a v časti o poplatkovej povinnosti žalovaného 2/ podal včas odvolanie žalovaný 2/, s návrhom na jeho zrušenie v napadnutej časti a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že pri určení nájomného za predmetnú nehnuteľnosť nebolo zohľadnené, že žalovaní neužívajú časť nehnuteľností, a to pozemok parc. č. 251 vo výmere 374 m², zapísaný na LV č. XX, vedený pre obec S. S., čo žalovaná 1/ jednoznačne preukázala. V znaleckom posudku, v ktorom znalec určil výšku nájomného, bolo znalcom nesprávne stanovené tržné nájomné, nakoľko podľa ustanovení vyhlášky č. 492/2004 Z.z. je návratnosť prenájmu v bytovej oblasti 15-40 rokov a nie 8,5 roka ako je v posudku uvedené. V cene nájmu tiež nebolo zohľadnené, že sa spolu so žalovanou 1/ výraznou mierou žalovaný 2/ podieľa na udržiavaní a údržbe nehnuteľností s odkazom na vek nehnuteľností, ktorý je 167 rokov a ktorá by bez údržby nebola v užívaniaschopnom stave. Žalobkyňa sa od nadobudnutia nehnuteľností nijako nepodieľala na údržbe domu a jeho príslušenstva, čím porušila povinnosť nájomcu nehnuteľnosť udržiavať v takom stave, aby ich prenajímateľ mohol riadne užívať. V čase podania žaloby bol žalovaný 2/ študentom a nakoľko nemal žiaden príjem, bol výživou odkázaný na svoju matku, žalovanú 1/, ktorá zabezpečovala aj jeho bývanie. Je v rozpore nielen so zákonom, ale aj s dobrými mravmi žiadať, aby za toto obdobie žalovaný 2/ platil spoločne a nerozdielne nájomné. Vzhľadom k tomu, že právo na náhradné bývanie bolo rozsudkom priznané výlučne žalovanej 1/, žiadal žalovaný 2/, aby súd zaviazal uhradiť dlžné nájomné výlučne žalovanú 1/.

4. V podaní z 30.5.2017, doručenom súdu prvej inštancie 9.6.2017, vzal žalovaný 2/ späť svoje odvolanie voči rozsudku v celom jeho rozsahu, čo odôvodnil uložením mu poplatkovej povinnosti za podané odvolanie v sume 301,50 eur s tým, že jeho finančná a sociálna situácia mu nedovoľuje uhradiť tento poplatok.

5. Žalobkyňa sa v jej podaní z 20.6.2017, doručenom súdu 22.6.2017, vyjadrila k odvolaniu žalovanej 1/ tak, že žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania. Bola názoru, že súd prvej inštancie správne právne vec posúdil a jednoznačne skonštatoval, že žaloba bola podaná dôvodne v časti vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie domu a pozemku zastavaná plocha a nádvorie. Sama žalovaná 1/ vo svojom odvolaní uvádza, že bola pri užívaní domu s. č. XX a parciel uvedených na LV č. XX dobromyseľná, tieto užívala v presvedčení, že je ich vlastníčkou, starala sa o ne, udržiavala ich v

užívateľskej schopnosti. Týmto vyjadrením žalovanej 1/ je preukázané, že súd rozhodol správne, nakoľko žalovaní predmetné nehnuteľnosti užívali. O jej dobromyseľnosti už rozhodol právoplatne súd v konaní o vypratanie nehnuteľnosti, kde bolo preukázané, že po celý čas užívania nehnuteľnosti žalovaná 1/ a jej deti vedeli, že nehnuteľnosti im nepatria. Žalovaní užívajú nehnuteľnosť žalobkyne od roku 2006 bez toho, aby jej zaplatili nájom. Do dnešného dňa jej nič nezaplatili a navyše jej bránili nehnuteľnosti užívať. Žalovaná 1/ sa snažila viacerými žalobami preukázať svoje vlastnícke právo, čo sa jej nepodarilo. Keďže žalovaní užívali nehnuteľnosť žalobkyne a nechceli jej platiť nájomné ani jej umožniť nehnuteľnosti užívať, podala žalobu o vypratanie, ktorej súd v plnom rozsahu vyhovel a žalovaná 1/ je povinná nehnuteľnosti žalobkyne vypratať po zabezpečení bytovej náhrady. Žalobkyňa jej ponúkla bytovú náhradu, avšak túto odmietla, nakoľko tam bolo potrebné platiť trhové nájomné. Vzhľadom k týmto skutočnostiam považuje žalobkyňa za nepochybné, že žalovaná 1/ užíva jej nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, neplatí jej žiadne nájomné, čím sa na jej úkor obohacuje spolu so žalovaným 2/.

6. Žalovaný 2/ v jeho podaní z 25.6.2017, doručenom súdu prvej inštancie 11.7.2017, žiadal, aby bol ihneď vylúčený zo súdneho sporu 9C/55/2011, nakoľko sa ho netýka, tento sa týka výlučne žalovanej 1/, pretože len jej bolo priznané právo na primeraný náhradný byt. Úmyselným a účelovým zatiahnutím do uvedeného sporu žalovaného 2/ boli porušené jeho práva a bola porušená Ústava SR. Na uvedený súdny spor nemá žalobkyňa žiadny právny nárok, nakoľko nie je spísaná žiadna nájomná zmluva. Žaloba je podaná bez právneho dôvodu, pretože sa jedná o bezzmluvný vzťah. Žalovaná 1/ má dané z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky právo na bývanie v dome, pokiaľ jej žalobkyňa nenájde primeraný náhradný byt, takže sa nemôže jednať o bezdôvodné obohatenie zo strany žalovanej 1/. Žalobkyňa získala dom podvodom a to tak, že v čase už začatej exekúcie voči darcovi spísali s advokátkou darovaciu zmluvu, čo je v rozpore so zákonom. Žalobkyňa potvrdila, že jej darca dom daroval za to, že ho doopatrjuje. Také darovanie je v rozpore so zákonom a v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa sa nechcela a nechce dohodnúť o odkúpení domu, robí úmyselne účelovo naschvál, len aby vytriedila čo najviac peňazí od žalovanej 1/ a od žalovaného 2/. Jej konanie je v rozpore so zákonmi. Jej tvrdením sama dokázala, že darcu zmanipulovala a dom jej nedaroval z dobrej vôle. Žalovaný 2/ sa cíti veľmi ukrivdený, pretože bol úmyselne účelovo zatiahnutý do súdneho sporu, ktorý sa ho netýka. Ak súd kryje takéto konanie v rozpore so zákonom, porušuje Ústavu SR a je povinný upozorniť žalobkyňu, aby nekonala v rozpore so zákonom.

7. Žalovaná 1/ sa v jej podaní z 25.7.2017 vyjadrila k vyjadreniu žalobkyne tak, že je povinná sa z domu vysťahovať po zabezpečení primeraného náhradného bytu, ktorý jej nebol zo strany žalobkyne do dnešného dňa ponúknutý, takže užívanú nehnuteľnosť nemohla uvoľniť. Nie je pravda, že by sa obohacovala na úkor žalobkyne tým, že neplatí nájomné. Žalovaná 1/ udržiava dom tak, aby nechátral. Keby ho neužívala, dávno by spadol. Keďže do dnešného dňa nebolo právoplatne rozhodnuté o tom, aké nájomné je povinná platiť, nemohla sa dostať do omeškania s jeho neplatením.

8. Žalovaný 2/ sa vyjadril k vyjadreniu žalobkyne svojím podaním z 25.7.2017 tak, že zotrval na svojej argumentácii z predchádzajúceho vyjadrenia, ďalej doplnil, že žalovaná 1/ užíva dom už 41 rokov, za tento si zaplatila, do tohto investovala a tento užívala v presvedčení, že je aj ona vlastníčkou. Nevedela po celý čas užívania domu, že jej nepatrí. Tieto skutočnosti sa dozvedela až pri darovaní domu žalobkyne, pretože list vlastníctva po celý čas užívania nevidela, tento jej bol vedome úmyselne a účelovo zatajovaný a bola sprostou podvedená, oklamaná a okradnutá ako bývalým manželom, tak aj žalobkyňou. Žalovaná 1/ užíva dom nie od roku 2006, ale od roku 1976, do ktorého investovala a nemá žiadnu nájomnú zmluvu, na základe ktorej by bola povinná platiť akékoľvek nájomné. Žalovaný 2/ užíva dom od narodenia, a to od roku 1990 a nie je taktiež povinný platiť žalobkyne žiadne nájomné, nakoľko žaloba je podaná bez právneho dôvodu. Žalovaní nebránili žalobkyne nehnuteľnosti užívať, ale sama žalobkyňa nikdy neprišla, že by túto chcela užívať. Sama nesplnila povinnosť uloženú jej rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a keďže žalovanej 1/ nenašla dodnes primeraný náhradný byt, táto má právo uvedený dom užívať a preto žalobkyňa nemôže zasahovať do jej súkromia. Žalobkyňa sa vôbec o uvedené nehnuteľnosti nestarala ani nestará, nezaujímajú ju, či treba niečo opraviť, nakoľko sa jedná o 167 ročný dom, nemá s týmto žiadne náklady, nijako sa nepodieľala na údržbe domu a jeho príslušenstva, čím porušila povinnosť nájomcu nehnuteľnosť udržiavať v takom stave, aby ich prenajímateľ mohol riadne užívať. Vyhovuje jej, že uvedený dom opravovala a udržiavala aj opravuje a udržiava žalovaná 1/. Žalobkyňa odkedy získala dom podvodom ani jedenkrát nebola sa pozrieť v akom je stave, ani vtedy, keď ho získala podvodom v roku 2006 a to z dôvodu, že nemá čisté svedomie.

Žalobkyni ide iba o to, aby sa bezdôvodne obohatila na úkor žalovaných a preto by mal jej žalobu súd zamietnuť ako nedôvodnú. V žalobe o vypratanie bytu mala iba čiastočný úspech, nie ako ona uvádza plný úspech. Žalobkyňa je bezcharakterná osoba bez chrbtovej kosti, ktorá sa chcela súdiť aj s neterou aj s vlastným synom, s každým kto neurobí čo je po jej vôli. Nájomné nie je povinná platiť žalovaná 1/ ani žalovaný 2/, nakoľko na platenie nie je právny dôvod, a preto sa nemôžu na úkor žalobkyne obohacovať.

9. V podaní zo 14.8.2017 sa žalovaný 2/ vyjadril k odvolaniu žalovanej 1/, uviedol, že sa s ním plne stotožňuje v celom rozsahu a znova zopakoval svoju argumentáciu z odvolania a predchádzajúcich vyjadrení. Poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa si neplní svoje povinnosti ohľadne nehnuteľností, odkedy je údajná vlastníčka, nedodržiava zákon o požiarnej ochrane podľa § 23 ods. 1 vyhlášky SR č. 401/2007 Z.z. o technických podmienkach a požiadavkách na protipožiarnu bezpečnosť.

10. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovanej 1/ vyjadrila v jej podaní z 25.9.2017, doručenom súdu 26.9.2017. Uviedla, že sa pokúšala zabezpečiť pre žalovanú 1/ bytovú náhradu, zabezpečila síce ubytovňu, ale táto je na lepšej úrovni ako dom, v ktorom žalovaná 1/ býva. O náhradné bývanie žalovaná 1/ nemá záujem, nakoľko všade musí platiť nájomné, ktoré žalobkyni doposiaľ neplatila. Žalovaná 1/ nehnuteľnosť neudržiava a ani jej neplatí nájomné. Ak by sa z domu vysťahovala, mohla by žalobkyňa dom zrekonštruovať a nebol by v takom zlom stave, ako je počas bývania žalovanej 1/. Žalovaná 1/ jej spôsobuje len škodu, nakoľko nemôže nehnuteľnosť ani užívať, ani opravovať, čím jej chýba a stráca na hodnote. Jednoznačne je správanie sa žalovanej 1/ v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko býva v dome bez platenia nájmu. Tvrdenia žalovanej 1/ sa nezakladajú na pravde, táto chce užívať nehnuteľnosť bez toho, aby platila nájomné, čo je v rozpore so zákonom.

11. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP (zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov), účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

12. Podľa § 369 ods. 1 a 3 CSP: (1) Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova; (3) Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

Ak teda žalovaný 2/ (v procesnom postavení iniciátora odvolacieho konania) vzal späť svoje odvolanie (návrh na začatie odvolacieho konania) ešte pred prístupím odvolacieho súdu k vecnému zaobreraniu sa takýmto podaním, odvolaciemu súdu neostávalo iné, než po prejednaní veci bez pojednávania (podľa § 385 ods. 1 a contrario CSP) odvolacie konanie o odvolaní žalovaného 2/ podľa § 369 ods. 1 a 3 CSP zastaviť.

13. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovanej 1/ bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania žalovanej 1/ (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti veci samej treba navzdory námietkam žalovanej 1/ považovať za vecne správny. Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasit' s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní

žalovanej 1/ (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

14. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa si uplatnila proti žalovaným titulom bezdôvodného obohatenia nárok na zaplatenie sumy 9.264 eur za užívanie žalovanými bez právneho dôvodu predmetných nehnuteľností za obdobie od 29.4.2009 do 7.12.2015 (ďalej aj rozhodné obdobie) spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 4.090 eur od 1.4.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 3.625 eur od 1.11.2014 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.549 eur od 8.12.2015 do zaplatenia.

Súd prvej inštancie priznal žalobkyni sumu 5.028,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1 972,62 eur od 27.6.2013 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.971,21 eur od 21.4.2015 do zaplatenia a vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.088,17 eur od 30.12.2015 do zaplatenia a vo zvyšnej časti zaplatenia istiny a úroku z omeškania žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Vzhľadom na rozsah odvolania žalovanej 1/ je predmetom prieskumu odvolacieho súdu posúdiť správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v časti, v ktorej súd vyhovel žalobe, keďže vo zvyšnej časti zaplatenia istiny a úroku z omeškania bola žaloba zamietnutá a v takejto časti veci samej je rozhodnutie právoplatné.

Žalovaná 1/ v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, avšak opomenula uviesť, ktoré ustanovenie a ktorého právneho predpisu považuje za správne. Odvolací súd je názoru, že súd prvej inštancie v predmetnej veci správne aplikoval ustanovenia O.z. o bezdôvodnom obohatení. Bolo by porušením princípu rovnosti strán, pokiaľ by odvolací súd za stranu, de facto z úradnej moci, vyhľadával všeobecne vytknuté (údajné) pochybenie súdu prvej inštancie, takáto všeobecná odvolacia námietka nebola spôsobilá spochybníť právne posúdenie veci súdom prvej inštancie.

Ďalej žalovaná 1/ namietala, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno v tom, že nepreukázala tú skutočnosť, že by žalovaná užívala pozemky parc. č. 247/2 vo výmere 433 m² a parc. č. 251 o výmere 374 m², napriek tomu súd prvej inštancie priznal žalobkyni nájomné za parc. č. 251 o výmere 374 m², pričom žalovaná 1/ jednoznačne preukázala, že túto neužíva a preto nie je povinná vydať bezdôvodné obohatenie vo forme nájomného za túto parcelu. S touto námietkou sa vysporiadal už súd prvej inštancie v 21. bode odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde uviedol, že pokiaľ ide o zastavanú plochu a nádvorie, už z označenia a samotnej povahy týchto pozemkov vyplýva, že ich užívanie priamo súvisí s užívaním samotnej stavby, v tomto prípade rodinného domu a keďže žalovaní rodinný dom užívajú (preukázané zhodnými tvrdeniami strán), mal súd prvej inštancie za to, že v súvislosti s tým sú žalovanými užívané aj zastavané plochy a nádvorcia, s čím sa odvolací súd plne stotožňuje, poukazuje na druh pozemku, jeho účelové určenie, v katastri evidovaný spôsob využívania pozemku (podľa LV č. XX pre k.ú. S. S. je evidovaný spôsob využitia pozemku parc. č. 251 - /18/ pozemok na ktorom je dvor) a skutočnosť, že ide o príslušnú plochu, ktorá svojim umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou. Žalovaná 1/ tiež v odvolaní nešpecifikovala akým dôkazným prostriedkom malo byť ňou jednoznačne preukázané neužívanie parc. č. 251, táto odvolacia námietka preto nebola spôsobilá spochybníť právne posúdenie veci súdom prvej inštancie.

V rozpore s jej ostatne uvedenou námietkou žalovaná 1/ v odvolaní namietala, že bola pri užívaní domu s. č. XX a parcel uvedených na LV č. XX (na LV č. XX pre k. ú. S. S. sú zapísané 3 pozemky - parc. č. 247/1, 247/2 a 251) dobromyseľná, tieto užívala v presvedčení, že je ich vlastníčkou, starala sa o ne, udržiavala ich v užívaniaschopnom stave, z ktorých dôvodov zastáva názor, že nie je v omeškani s platením nájomného, ktoré do dnešného dňa nebolo riadne vypočítané, keď znalecký posudok stanovil nájomné tržné, ktoré bolo vypočítané v rozpore s vyhláškou č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, ktorá hovorí, že prenájom pozemku v bytovej oblasti je 5-7% z hodnoty nehnuteľnosti a návratnosť prenájmu je 15-40 rokov a nie 8,5 roka, ktorú skutočnosť súd vo svojom rozhodnutí nezohľadnil.

Bezdôvodné obohatenie je konštruované ako záväzkový právny vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil, a tým, na úkor koho došlo k bezdôvodnému obohateniu. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 O.z.). Bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám (§ 454 O.z.). Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (§ 451 ods. 1 O.z.) tomu, na úkor koho sa získal (§ 456 O.z.). Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením; ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada (§ 458 ods. 1 O.z.).

V prejednávanej veci došlo proti vôli žalobkyne k tomu, že fakticky poskytovala plnenie (po určitý čas bola okolnosťami donútená trpieť užívanie predmetných nehnuteľností) bez akéhokoľvek právneho podkladu (bez právneho titulu) a bez toho, že by jej za ňou poskytované plnenie bola platená náhrada. Na jej strane ide o prípad plnenia bez právneho dôvodu, ktoré je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia založenou na tom, že medzi zúčastnenými osobami od počiatku chyba právny vzťah zakladajúci nárok na plnenie. Dôsledkom takéhoto plnenia je obohatenie, obsahom ktorého je získanie určitej majetkovej hodnoty subjektom, ktorému bolo plnené. Majetkovú hodnotu v uvedenom zmysle získa (obohatí sa) nielen ten, komu sa zvýšili aktíva alebo znížili pasíva, ale aj ten, komu sa neznižili aktíva, hoci by sa inak - pokiaľ by existoval právny dôvod plnenia - jeho majetkový stav zmenšil, pretože za prijímané plnenie by musel poskytovať náhradu.

O plnenie bez právneho dôvodu ide tiež v prípade užívania nehnuteľností bez nájomnej či inej zmluvy alebo iného titulu (povinnosť plniť môže v niektorých prípadoch vyplývať tiež zo zákona alebo z rozhodnutia súdu) oprávňujúceho tieto nehnuteľnosti užívať. Pre vyriešenie otázky, kto v prípade takéhoto plnenia získava majetkovú hodnotu (a kto je teda povinný vydať získané bezdôvodné obohatenie), je rozhodujúce, kto uvedené plnenie prijíma (kto realizuje užívateľské oprávnenia) bez právneho dôvodu, bez poskytovania náhrady za vykonávanie jemu nepatriacich oprávnení a bez toho, aby sa jeho majetok zmenšil o prostriedky vynaložené v súvislosti s právnym vzťahom zakladajúcim právo užívať nehnuteľnosti. Keďže príjemca takéhoto plnenia nie je - vzhľadom na samu povahu plnenia - schopný vrátiť ho, je povinný nahradiť bezdôvodné obohatenie vo forme peňažnej náhrady (§ 458 ods. 1 O.z.).

Za prijímateľa plnenia poskytovaného žalobkyňou, za subjekt realizujúci užívateľské oprávnenia bez právneho dôvodu, treba preto považovať žalovaných, ktorý sa vykonávaním im nepatriacich oprávnení bezdôvodne obohatili; ich majetok sa nezmenšil o prostriedky, ktoré by museli vynaložiť za výkon týchto oprávnení v prípade, že by im vyplývali z právne relevantného titulu (v danom prípade z právneho úkonu uzavretého so žalobkyňou). Z hľadiska hmotno-právneho sú žalovaní v právnom vzťahu bezdôvodného obohatenia nositeľmi povinnosti (o uloženie ktorej žalobkyňa žiada), preto sú v prejednávanej veci pasívne legitimovaní.

Všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením, musí sa vydať. Pre túto povinnosť je irelevantné (bez právneho významu), či ten, kto bezdôvodné obohatenie získal, bol v dobrej viere alebo nie. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa týka aj súčastí, ako aj príslušenstva k veci v zmysle § 120 a § 121 O.z.. (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/52/2005)

K námietke žalovanej 1/ o jej dobromyseľnosti pri užívaní predmetných nehnuteľností, z ktorého dôvodu by nemala byť v omeškaní s platením nájomného, odvolací súd uvádza, že táto je nedôvodná, pretože žalobou uplatnený nárok i s príslušenstvom bol uplatnený a čiastočne aj súdom priznaný titulom bezdôvodného obohatenia a nie titulom nájomného, ďalej je potrebné uviesť, že ak dochádza k získaniu bezdôvodného obohatenia už okamihom prijatia plnenia, vzniká už v tom istom okamihu povinnosť k jeho vráteniu v zmysle § 451 ods. 1 O.z., pre túto povinnosť je irelevantné (bez právneho významu), či ten, kto bezdôvodné obohatenie získal, bol v dobrej viere alebo nie (v zmysle ust. § 458 ods. 1 O.z. sa neberie do úvahy subjektívna stránka osoby, ktorá sa obohatila). Ak má byť bezdôvodné obohatenie vydané v peniazoch a dlžník nesplní svoju platobnú povinnosť včas, má veriteľ právo požadovať tiež úroky z omeškania (§ 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 O.z.). Výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis, ktorým je nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov. Úroky z omeškania sa platia až do zániku pohľadávky splnením (§ 559 O.z.). Keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je vymedzený čas plnenia, treba podľa ustanovenia § 563 O.z. vychádzať z toho, že obohatený je povinný bezdôvodné obohatenie vydať prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadala o splnenie, a ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu; zročnosť pohľadávky nastane deň po doručení tejto žaloby žalovanému (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo 210/2005). Súd prvej inštancie v súlade s ostatne uvedeným postupoval a svoje rozhodnutie v časti úrokov z omeškania riadne odôvodnil v 24. bode napadnutého rozsudku. Odvolací súd poznamenáva, že o dobromyseľnosti žalovanej 1/ pri užívaní predmetných nehnuteľností zjavne nie je možné hovoriť minimálne od roku 2007, kedy podala žalobu o neplatnosť darovacej zmluvy (konanie vedené na súde prvej inštancie pod sp. zn. 6C/119/2007), na základe ktorej nadobudla žalobkyňa vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam.

Rovnako nedôvodnou bola námietka žalovanej, že nájomné nebolo do dnešného dňa riadne vypočítané, keďže znalecký posudok stanovil nájomné tržné, ktoré bolo vypočítané v rozpore s vyhláškou MS SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, ktorá hovorí, že prenájom pozemku v bytovej oblasti je 5-7% z hodnoty nehnuteľnosti a návratnosť prenájmu je 15-40 rokov a nie 8,5 roka, ktorú skutočnosť súd vo svojom rozhodnutí nezohľadnil. K tejto odvolacej námietke odvolací súd opätovne

uvádza, že žalobou uplatnený nárok i s príslušenstvom bol uplatnený a čiastočne aj súdom priznaný titulom bezdôvodného obohatenia a nie titulom nájomného. Uvedenú námietku voči znaleckému posudku zo 4.4.2012 č. 36/2012 znalca Ing. Patinku žalovaná vzniesla v jej podaní z 24.3.2016 (uviedla, že vyhláška uvádza návratnosť z prenájmu 15-40 rokov, položila otázku prečo je v znaleckom posudku stanovené zhodnotenie nehnuteľnosti na 11,86%, čo je návratnosť 8 rokov), znalec sa k nej vyjadril v podaní z 9.10.2016 tak, že v znaleckom posudku nie je uvedené zhodnotenie nehnuteľnosti o 11,86%. 11,86% predstavuje hodnotu nájmu z hodnoty pozemkov. V závere pojednávania 30.11.2016 zástupca žalovanej 1/ uviedol, že žalovaná 1/ zväži potrebu nového znaleckého posudku resp. odborného vyjadrenia a za týmto účelom podá vyjadrenie do spisu do 10 dní. Dňa 22.12.2016 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie žalovanej 1/ z 19.12.2016, v ktorom nežiadala doplnenie znaleckého posudku ani nové resp. kontrolné znalecké dokazovanie. Znalecký posudok č. 36/2012 spomenula iba v súvislosti s tým, že určuje výšku nájomného za užívanie celého domu a pozemku. Na pojednávaní dňa 22.3.2017 žalovaná 1/ nemala návrhy na doplnenie dokazovania, súd vyhlásil dokazovanie za skončené a odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku na termín 19.4.2017. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná 1/ účinne nespochybnila písomný znalecký posudok, ktorý jej bol riadne doručený, keďže jej odvolaciu námietku, že tržné nájomné bolo vypočítané v rozpore s vyhláškou, ktorá hovorí, že prenájom pozemku v bytovej oblasti je 5-7% z hodnoty nehnuteľnosti a návratnosť prenájmu je 15-40 rokov a nie 8,5 roka, ktorú skutočnosť súd vo svojom rozhodnutí nezohľadnil, nemožno považovať za podstatnú a riadne zdôvodnenú výhradu, ktorej objasnenie by bolo pre rozhodnutie vo veci samej podstatné (s poukazom na vyššie uvedené vyjadrenie znalca), naviac na námietke zjavne nezotrvala, na ostatnom pojednávaní nemala návrhy na doplnenie dokazovania a žiaden dôkaz spôsobilý spochybniť správnosť záverov znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca nepredložila ani v odvolacom konaní. Súd prvej inštancie sa so závermi znaleckého posudku stotožnil, postup znalca pri vypracovaní znaleckého posudku považoval za správny napriek námietkam zo strany žalovanej, pričom s jej relevantnými námietkami sa v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vysporiadal. Súd hodnotí presvedčivosť posudku čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logické odôvodnenie jeho záverov a súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi. Hodnoteniu súdu však nemôžu podliehať odborné znalecké závery v zmysle ich správnosti.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti veci samej ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

15. Po preskúmaní rozsudku v časti o náhrade trov konania, náhrade trov štátu a poplatkovej povinnosti, ktoré výroky boli výrokmi závislými na odvolaní napadnutom vyhovujúcim výroku vo veci samej však odvolací súd prišiel k záveru, že v takejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nie je vecne správny a je dôvodné ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko súd prvej inštancie sa v tejto časti dopustil niekoľkých závažných pochybení. V prvom rade súd prvej inštancie opomenul, že v predmetnom konaní boli pôvodne žalované 3 fyzické osoby a hoci konanie vo vzťahu k žalovanému 3/ Dušanovi Dingovi bolo zastavené uznesením pod č. k. 9C/55/2011-303 zo dňa 3.10.2016, doposiaľ nebolo vo vzťahu k nemu rozhodnuté o trovách konania (v napadnutom rozsudku nebol označený ani v úvodnej časti rozsudku ako strana sporu, hoci nepochybne v časti trov je ešte stranou), o trovách prvoinštančného konania tak bolo napadnutým rozsudkom nesprávne rozhodnuté iba vo vzťahu žalobkyne a dvoch žalovaných (čo výslovne nevyplýva z príslušnej časti výroku rozsudku, ani jeho odôvodnenia, ale iba z označenia strán v úvodnej časti /záhlaví/ rozsudku a výsledku konania vo veci samej), čo bolo zjavne dôvodom aj opomenutia aplikácie § 256 CSP. Ani pri rozhodovaní o trovách štátu a o poplatkovej povinnosti nebola zohľadnená skutočnosť, že v konaní vystupovali 3 žalovaní. Nesprávnym procesným postupom súd prvej inštancie znemožnil stranám, aby uskutočnili svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom pre absenciu rozhodnutia vo vzťahu k žalovanému 3/.

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v časti o náhrade trov konania, náhrade trov štátu a poplatkovej povinnosti podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05).

17. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania, náhrade trov štátu a poplatkovej povinnosti bude súd prvej inštancie postupovať v zmysle vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu.

Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanoveniami CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol. Svoj právny záver odôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy a stranám konania musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 193/06, III.ÚS 198/07).

18. V novom rozhodnutí o veci (náhrady trov konania, náhrady trov štátu a poplatkovej povinnosti) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

19. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.(§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)